

முகப்பு > சுவடுகள்

ஈழம் தோல்வி கண்டதா? தோற்கடிக்கப்பட்டதா? பகுதி 5

தாமரை காரணியன்

காரணம் தேடும் கட்டுரைத் தொடர்...

அரசுகள் எனும் மாமன்னர்கள்!

தேசிய இனப்பிரச்சினைகள் அடிப்படையில் உள்நாட்டுப் பிரச்சனைகள் அல்ல, அவை சர்வதேசப் பிரச்சினைகளே என்ற கூற்று மிகுந்த அர்த்தம் பொதிந்தது.

தேசிய இனமுரண்பாடுகள் அனைத்துலகப் பரிமாணங்களைக் கொண்டவை என்ற அர்த்தத்தில் மட்டுமல்ல, இவை நிலவி வரும் சர்வதேச ஒழுங்கினையும் ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிக்கும் வல்லமை கொண்டவை என்ற அர்த்தத்திலும் இக் கூற்று நோக்கப்படவேண்டும்.

தேசிய இனப்பிரச்சினைகள் அரசுகளுக்குச் சவாலானவை. அரசற்ற தேசிய இனங்கள், அரசாளும் தேசிய இனத்தால் அல்லது இனங்களால் புறக்கணிப்புக்கும் ஒடுக்குமுறைக்கும் உள்ளாகும் போது தேசிய இனமுரண்பாடுகள் தோற்றம் பெறுகின்றன.

பல நாடுகளில் தேசிய இனப்பிரச்சனையின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும்; காலனித்துவ ஆட்சிக்காலம் அடித்தளங்களைச் சீட்டுச் சென்றுள்ளது.

காலனித்துவ ஆட்சியாளர், அரசும் ஆட்சியுரிமையும் கொண்டிருந்த பல தேசிய இனங்களின் ஆட்சியுரிமையை மட்டுமல்ல அரசரிமையையும் பறித்தெடுத்தனர். பின்னர் தாம் வெளியேறும் போது தமக்கு வசதியான முறையில், தமது நலன்களுக்கு ஏற்ற வகையில் சில தேசிய இனங்களின் அரசரிமையை நிரந்தரமாகவே வேறு தேசிய இனங்களின் கைகளில் ஒப்படைத்துச் சென்றனர். இலங்கைத்தீவிலும் இதுவே நடந்தது.

இலங்கையின் தேசிய இன முரண்பாடு என்பது அடிப்படையில் காலனித்துவ ஆட்சியின் குழந்தை.

தமிழீழத் தனியரசுக்கான போராட்டம் என்பது அக் குழந்தையை மாற்றான்தாய் மனப்பான்மையுடன் நடத்திய சிங்களப் பெளத்த இனவாதம் திறந்து விட்ட பாதை.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் அனைத்துலகப் பரிமாணங்களை நோக்கும் இவ் அங்கம் முதலில் ஒரு புதிய அரசு உலகில் உருவாகுவதற்கான அடிப்படை தழுவிலையை நோக்க முனைகிறது.

பொதுவாக ஏற்கனவே உருவாகியுள்ள அரசுகள், தமது அரசுகள் என்ற குழுவினுள் புதியவர்கள் உள்நுழைவதனை விரும்புவதில்லை.

இதேவேளை தமது நலன்களுடன் பின்னிப் பிணைந்திருந்தாலே புதிய அரசுகள் உருவாகுவதனை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். அல்லது தமது தேவை கருதி புதிய அரசுகளை உருவாக்குவார்கள்.

உதாரணமாக, கிழக்குப் பாகிஸ்தானைப் பிரித்து பங்களாதேஷ் என்ற புதிய அரசை உருவாக்குவதற்கு இந்தியா வகித்த பாத்திரம் இந்திய நலன்களுடன் முற்றும் முழுவதும் தொடர்புபட்டது. மேற்கு, கிழக்கு என தனது இரு முனைகளிலும் இறக்கை விரித்திருந்த பாகிஸ்தானின் ஒரு இறக்கையை உடைத்த செயற்பாடுதான் அது.

சோவியத்யூனியன் சிதறிப்போய் புதிய பல நாடுகள் உருவானதும் அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்குலகத்தின் நலன்களுடன் இறுகப் பிணைந்தது.

கிழக்குத் தீமோரின் தோற்றமாக இருந்தாலும் சரி, பிந்திய கொசாவாவின் பிறப்பாக இருந்தாலும் சரி, இனிப் பிறக்கப் போகிற தென்துடானாக இருந்தாலும் சரி, சக்தி வாய்ந்த அரசுகளின் நலன்களுடன் தொடர்புபட்டதாகவே உள்ளது.

இதே வேளை இங்கும் கூட, இப் புதிய அரசுகளின் உருவாக்கம் இறுதித் தெரிவாகவே இருந்துள்ளன.

அரசுகள் தமது நலனுக்காக உருவாக்கும் அரசுகளை விட வேறு அரசுகளே உருவாகவில்லையா என்ற கேள்வி இங்கு எழுகிறது.

சில வாய்ப்பான தழுவ அமைந்து விட்டால் அருமையாக இது நடக்கலாம். இதற்கு எரித்திரியா நல்ல உதாரணம்.

நீண்ட காலமாக எதியோப்பியாவின் எதிர்த்துப் போராடிய எரித்திரியாவுக்கு சோவியத்தின் விழ்ச்சி விடுதலைக்கான கதவுகளைத் திறந்தது.

எதியோப்பியாவின் தாங்கி நின்ற சோவியத் 80 களின் நடுப்பகுதிகளிலிருந்து பலவீனமடையத் தொடங்க, எதியோப்பிய அரசும் பலவீனமடையத் தொடங்கியது. எரித்திரியப் போராளிகள் தமது தாக்குதல்களைத் தீவிரப்படுத்தத் தொடங்கினர்.

புதினங்கள்

பீரிஸை வெளியுறவு அமைச்சராகியதற்கான ராஜதந்திர இலக்கு
பல வகுப்பறைகள் மரங்களுக்குக் கீழே நடக்கின்றன
ஊரான ஊரிழந்தோம்! ஒற்றைப் பனைத் தோப்பிழந்தோம்!!
Private: சொல்லப்படாத எங்கள் கதைகள்
தலைவர் பிரபாகரன் வீரச்சாவு குறித்து தொடரும் சர்ச்சை: காரணங்கள் எவை? கட்டுரைத் தொடர் - 17
முள்ளிவாய்க்கால் - மூச்சடங்கிய இறுதிக் கணங்கள்!
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலையின் தத்துவப் பின்னணி
கிழக்கில் கிடந்த பச்சைச் சூரியன்!
தேசியத் தலைவருக்கு விளக்கு வைக்கத் துடிக்கும் மார்க் அன்ரனிகள்

செய்திகள்

Microsoft OLE DB Provider for ODBC Drivers

error '80040e37'

[Microsoft][ODBC SQL Server Driver]
[SQL Server]Invalid object name 'tblContents'.

/right-col-secindex.asp, line 132

அதேவேளை, எதியோப்பியாவில் அரசினை எதிர்த்துப் போராடிய போராளிகளுடன் இணைந்தும் எரித்திரியப் போராளிகள் செயற்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான எரித்திரியப் போராளிகள் எதியோப்பியாவில் நின்றுப் போரிட்டனர்.

1991 ஆம் ஆண்டில் எரித்திரியாவினை போராளிகள் தமது முழுமையான கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வருகின்றனர். இதே காலகட்டத்தில் எதியோப்பிய அரசும் இவர்கள் கூட்டாளிகள் வசமாகிறது.

1991 இலிருந்து 1993 ஆம் ஆண்டு வரை தமது நாட்டைத் தனிநாடாகப் பிரகடனப்படுத்தாது, எனைய அரசுகளின் அங்கீகாரத்துக்கான இராசத்திர நகர்வுகளை மேற்கொள்கின்றனர். தனிநாடு குறித்த மக்கள் வாக்களிப்பின் ஊடாக எரித்திரியா தனிநாடாக அமைவதனை எதியோப்பியா உட்பட எனைய அரசுகள் ஏற்றுக் கொள்கின்றன.

1993 இல் வாக்கெடுப்பு நடைபெறுகிறது. தமது பிரதேசங்களை முழுமையாக விடுவித்து 2 வருடங்கள் வரை பொறுமையாகக் காத்திருந்து, 1993 இல் எரித்திரியா தனி அரசாகக் கொள்கிறது.

ஒரு பேச்சுக்கு, எதியோப்பியாவினை அமெரிக்கா ஆதரித்து, எரித்திரியப் போராளிகளை சோவியத் ஆதரித்து வந்த நிலை 80 களின் இறுதிப்பகுதிகளில் இருந்தது என வைத்துக் கொள்வோம். சோவியத்தின் வீழ்ச்சி எரித்திரியாவின் வீழ்ச்சியாகவும் அமைந்து விடுவதற்கான வாய்ப்புக்களே கூடுதலாக இருந்திருக்கும்.

எனவே தான், உலகின் சக்தி மிகுந்த அரசுகளின் நலன்களும் பாங்கும் அவற்றின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் புதிய அரசுகளின் உருவாக்கத்தில் தீர்க்கமான பாத்திரத்தினை வகிக்கின்றன என்பது கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியது.

இங்கு சில கேள்விகள் எழுகின்றன. அரசுகளின் நலன்கள் எனக் கூறப்படுபவை எவை? அவை எல்லா அரசுகளுக்கும் ஒத்த தன்மை கொண்டவையா அல்லது வேறுபட்ட தன்மைகள் கொண்டவையா? அரசுகளில் நல்ல அரசுகள் கெட்ட அரசுகள் என்று பாகுபாடுகள் உள்ளனவா?

இக் கேள்விகள் அனைத்துலக உறவுகள் தொடர்பான வெள:வேறு கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் பதிலளிக்கக் கூடியவை. அவற்றிற்குள் நுழையாமல் எல்லா அரசுகளும் பொதுவாக இறுகப் பிடித்திருக்கும் தமது நலன்கள், அதிகாரம் என கருதுபவை பற்றி சிறிது நோக்குவோம்.

அரசுகள் எல்லாம் தாம் தமது எல்லைகள் எனக் கருதும் பகுதி மீதும் அப் பகுதிக்குள் வாழும் மக்கள், வளங்கள் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்புவவை. இதனை தமது இறைமை எனவும் கூறிக்கொள்பவை.

அரசுகள் எல்லாம் வன்முறையைப் பிரயோகிக்கும் உரிமைக்கு ஏகபோகம் கோருபவை. அவ் உரிமையினை சட்டம் ஒழுங்கு என்ற பெயரில் ஏனையவர்களிடமிருந்து பறித்தெடுத்து தம்வசம் வைத்திருப்பவை.

அரசுகள் தமது நலன்கள் எனக் கருதும் விடயங்களுக்காக தொடர்ச்சியாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பவை. அரசுகளின் இந் நலன்களை ஆட்சியாளர்களே தீர்மானிக்கின்றனர். தமது நலன்களை அடைவதற்காக அரசுகள் மாணம், ரோசம், வெட்கம் இவற்றையெல்லாம் தேவைக்கேற்றபடி புறநதள்ளக்கூடியவை. நிர்வாணமாக நடந்துதான் ஒரு முக்கியமான நலனை அடைய வேண்டுமாயின் அரசுகள் இதற்குப் பின்நிற்கப் போவதில்லை.

ஆனால் நாகரீக வளர்ச்சியும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும் அரசுகளின் அணுகுமுறைகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அவற்றின் ஆசைகளில் அல்ல.

அரசுகள், தனித்தும் இணைந்தும் தமது நலன்களை அடைந்து கொள்வதற்கு எது சிறந்த வழி எனக் கருதுகின்றனவோ அவ்வழி சார்ந்து செயற்படும்.

அரசுகளில் பலவான், பலவீனன் இருப்பார்களேயன்றி நல்லவன், கெட்டவன் பொதுவாக இருப்பதில்லை. தமது நன்மை கருதி சில அரசுகள் வேறு சில அரசுகளை கெட்ட அரசுகள் (rough states) எனக் கூறிக் கொள்ளும்.

அரசுகளின் மேல் அரசாட்சி செலுத்தும் உயர்ந்தவர்கள் எவரும் இல்லை. தமக்கிடையிலான ஆட்சிமை முறைமையினை இவ் அரசுகளே உருவாக்கிக் கொள்கின்றன.

இதனையே நாம் சர்வதேச உறவு என (international relations) அழைக்கிறோம். சர்வதேச உறவுகள் என்பது அரசுகளுக்கிடையிலான உறவுகள் மட்டுமானவை என முன்னர் கருதப்பட்டது.

இந் நிலைப்பாடு பின்னர் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டாலும் (Old is gold) என்பது போல் பழைய கோட்பாடு இன்னும் செல்வாக்கு மிகுந்ததாகவே இருக்கிறது. நடைமுறையில் சர்வதேச உறவுகள் என்பதோ அல்லது சர்வதேச சமூகம் என்பதோ அரசுகள் எனும் கூட்டுமுறைமைக்கூடாகவே பெரிதும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

தற்போதைய காலத்து உலகமயமாதலும் தேசங்களின் எல்லைகள் கடந்த உறவுநிலையும் (transnational relations) அரசுகளைக் கடந்த இயக்கப்பாடுகளுக்கு கூடுதல் வாய்ப்பளித்தாலும், பலரும் எதிர்பார்த்தவாறு அரசுகள் தமது முக்கியத்துவத்தை இழக்கவில்லை. உலக நிகழ்வுகளின் தீர்மானகரமான சக்திகளாக அரசுகளே இன்றும் விளங்குகின்றன.

அரசுகளுக்கிடையிலான உறவுமுறை ஏற்பாடுகளையே நாம் உலகஒழுங்கு எனக் கூறிக் கொள்கிறோம். காலங்கள் மாற மாற அரசுகளுக்கிடையிலான உறவுமுறைகளும் மாறிக்கொண்டு செல்கின்றன. இவற்றையே நாம் மாற்றமடைந்து செல்லும் உலக ஒழுங்கு என விளிக்கிறோம்.

நாம் இங்கு அரசுகள் எனப் பொதுவாகக் கூறினாலும் இவை தத்தமது பிராந்தியத்தில் கூடுதலான வலிமையைக் கொண்டிருக்கும். ஒரு சில முதன்மை அரசுகள் உலகமெல்லாம் தமது பிராந்தியமே எனக் கருதிக் கொள்ளும். தற்போதைய காலகட்டத்தில், அமெரிக்கா உலகின் முதன்மை நாடாகத் தன்னை வரித்துக் கொண்டு உலகின் அனைத்துப் பகுதியினையும் தனது பிராந்தியமாகக் கருதிக் கொள்கிறது.

இத்தகைய புவிசார் அம்சங்கள் அரசுகளின் நலன்களுடனும் உறவுகளுடனும் தொடர்புபடும் போது புவிசார் அரசியல் பிறக்கிறது. தமிழீழத்தின் புவிசார் அரசியலை நாம் இக் கட்டுரைத் தொடரில் பின்னர் நோக்க உள்ளோம்..

இவ்விடத்தில் அரசுகள் தொடர்பான குறிப்புகளை நிறுத்தி நாம் இன்னுமொரு கேள்விக்குப் போவோம்

அரசுகள் அங்கீகரிக்காவிட்டால் புதிய அரசுகள் உருவாகமுடியாதா?

இங்கு சட்டமுறை அரசு (De jure state) நடைமுறை அரசு (De facto state) எனும் இரு எண்ணக்கருக்கள் கவனத்திற்கெடுக்கப்பட வேண்டும். புதிய அரசுகள் சட்டமுறை அரசாக விளங்க வேண்டுமாயின் அவை, அரசுகளினதும் அரசுகளின் முறைமைக்குள்ளும் அங்கீகாரம் பெற வேண்டும். இவ் அங்கீகாரம் கிடைக்குமாயின் புதிய அரசுகள் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் அங்கத்துவம் பெற்றுக் கொள்ளும்.

அரசுகளால் அங்கீகரிக்கப்படாது, நடைமுறையில் அரசாக இயங்கும் பொறிமுறையை நடைமுறை அரசு எனக் கூறுகிறோம். இந் நடைமுறை அரசுகள் தாம் தமது எல்லைகளாகக் கருதும் பகுதி மீது முழுமையானதாகவோ அல்லது குறிப்பிட்ட பகுதிகளிலோ தமது அரசாங்கையினைக் கொண்டிருக்கும்.

1991 ஆம் ஆண்டில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு கடந்த 19 ஆண்டுகளாக உலகின் எந்த ஒரு நாட்டின் அங்கீகாரமும் பெறாத நடைமுறை அரசுக்கு உதாரணமாக சோமாலிலாந்து உள்ளது. தமிழீழப்பிரதேசத்தின் ஒருபகுதியில் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு மே 2009 ஆம் ஆண்டுப்பகுதிக்கு முன்னர் நடத்தி வந்த அரசும் நடைமுறை அரசுக்கு ஓர் உதாரணமே.

இன்று உலகில் முழுமையான சட்டமுறை அரசுகளாகவும் நடைமுறை அரசுகளாகவும் கருதப்படுபவற்றினைத் தவிர, சில நாடுகளின் அங்கீகாரம் பெற்று இயங்கும் அரசுகளும் உள்ளன. இதற்குத் தாய்வான் நல்லதோர் உதாரணம்.

தாய்வானும் சீனாவும் ஒன்றை ஒன்று அரசுகளாக அங்கீகரிக்கவில்லை. சீனாவினால் அரசாக அங்கீகரிக்கப்படாத தாய்வானை, 22 நாடுகள்தான் அங்கீகரித்துள்ளன. இருந்தும் அமெரிக்காவின் துணையுடன் தாய்வான் இதுவரை சீனாவின் ஆக்கிரமிப்புக்குட்படாது தனி அரசாக இருந்து வருகிறது.

நடைமுறை அரசுகள், சட்டமுறை அரசாக வளர்ச்சியடைவதும் அல்லது தோற்கடிக்கப்பட்டு அரசாள்கையை இழப்பதுவும் நடைமுறை அரசுகள் ஏனைய சட்டமுறை அரசுகளுடனும் அரசு முறைமையுடனும் கொண்டிருக்கும் நட்புறவுடன் தொடர்புபட்டிருக்கும்.

இப் பின்னணிகளுடன் உலகப்பந்தில் தமிழீழம் ஒரு தனி அரசாக வருவதனை உலக அரசுகள் விரும்பினார்களா என்ற கேள்வியினை எழுப்பிப் பார்ப்போம்.

இல்லை என்பதே இதற்குரிய தெளிவான விடை.

இன்னும் தெளிவாகச் சொல்லப் போனால், தமிழீழம் என்ற புதிய அரசு உருவாகுவதனை உலக அரசு ஒழுங்கு விரும்பவில்லை. மாறாக தமிழீழம் உருவாவது தமது நலன்களுக்கு எதிரானது என்று, தமிழீழம் குறித்த உலக ஒழுங்கைத் தீர்மானிக்கக்கூடிய அரசுகள் நினைத்தன.

உலக ஒழுங்குகள் மாறிக் கொண்டு சென்றாலும் தமிழீழம் குறித்த இந்த அரசுகளின் நிலைப்பாட்டில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை.

இதனால் உலக வரலாற்றில் மிகக் கடினமான விடுதலைப்போராட்டங்களில் ஒன்றாகத் தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டம் வரலாற்றில் தன்னைப் பதிவு செய்ய வேண்டிய நிலை உருவாகிற்று.

(அடுத்த சனிக்கிழமை (20.02.10) தொடரும்)

2/13/2010 12:54:12 AM

உங்கள் கருத்துக்களை பதிவு செய்க:

பெயர்

ஊர்

நாடு

மின்னஞ்சல்

கருத்து (max. 2000 characters)

அ	Press F8 for English	Powered by Quillpad

படத்தில் உள்ள எழுத்துக்களை பதிவு செய்க:

R68M04

[Change Image](#)

மேலும்

- தலைவர் பிரபாகரன் விரச்சாவ குறித்து தொடரும் சர்ச்சை: காரணங்கள் எவை? கட்டுரைத் தொடர் - 17
- போராளிகள் குறித்து தலைவர் பிரபாவின் கவலை - தொடர் - 16
- புலிகளின் கடல்வழி விநியோக நுட்பங்கள்! கட்டுரைத் தொடர் - 15
- புலிகளின் மரபுப் போர்த் தகமை வளர்ந்தது எப்படி? கட்டுரைத்தொடர்- 14
- கிட்டுவை தமிழீழம் இழந்த கதை! கட்டுரைத் தொடர் - 13
- ராஜீவ் கொலைச் சம்பவம் ஏன் நிகழ்ந்தது? கட்டுரைத் தொடர் - 12
- சிறிலங்கா + தமிழீழம் = - இந்தியா: கட்டுரைத் தொடர் - பகுதி 11
- ஓஸ்லோ 'பிரகடனத்தை' புலிகள் ஏற்றார்களா? இல்லையா? பகுதி 10
- சிறிலங்கா - தமிழீழ முரண்பாட்டின் புவிசார் அரசியல் அடிப்படை- பகுதி 9
- இந்திய - தமிழீழ புவிசார் அரசியல் முரண்! ஈழம்: கட்டுரைத் தொடர் - 8

»மேலும் சுவடுகள்